

Potrivit avocatului general Bot, un resortisant al unui stat non-UE, membru de familie al unui cetățean al Uniunii, poate beneficia de un drept de ședere în statul membru în care acest cetățean și-a avut reședința înainte de a dobândi cetățenia statului respectiv și de a dezvolta o viață de familie

Pentru a garanta efectul util al drepturilor conferite de cetățenia Uniunii, condițiile de acordare a acestui drept de ședere derivat nu ar trebui, în principiu, să fie mai stricte decât cele prevăzute de Directiva privind libera circulație a cetățenilor Uniunii

Domnul Toufik Lounes, cetățean algerian, a intrat în Regatul Unit în 2010 pe baza unei vize turistice valabile timp de șase luni. Ulterior a rămas în mod nelegal pe teritoriul britanic. Doamna Perla Nerea García Ormazábal, resortisant spaniol, s-a dus în Regatul Unit în calitate de studentă în 1996 și a început să lucreze cu normă întreagă în 2004. Aceasta a devenit cetățean britanic prin naturalizare în 2009.

În anul 2014, domnul Lounes și doamna García Ormazábal s-au căsătorit. Ca urmare a căsătoriei lor, domnul Lounes a solicitat ministrului de interne emiterea unui permis de ședere în calitate de membru al familiei unui resortisant al SEE (Spațiul Economic European). La 14 mai i-a fost comunicată o înștiințare, precum și o decizie de îndepărtare de pe teritoriul Regatului Unit, pentru motivul că depășise perioada de ședere autorizată în acest stat cu încălcarea controalelor în materie de imigrație.

În plus, printr-o scrisoare din 22 mai 2014, ministrul de interne l-a informat pe domnul Lounes că i s-a respins cererea de acordare a unui permis de ședere. În această scrisoare se arăta că, potrivit legii britanice, doamna García Ormazábal nu mai era considerată „resortisant al SEE” întrucât dobândise cetățenia britanică. Prin urmare, nu mai beneficia de drepturile conferite de Directiva privind libera circulație¹, iar domnul Lounes nu avea, așadar, dreptul la un permis de ședere în calitate de membru al familiei unui resortisant al SEE.

Domnul Lounes a formulat o acțiune împotriva deciziei din 22 mai 2014 la High Court of Justice (England and Wales) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor)]. Având îndoieli cu privire la compatibilitatea legislației britanice cu dreptul Uniunii, această instanță solicită Curții de Justiție să se pronunțe cu privire la această chestiune.

În concluziile prezentate azi, avocatul general Yves Bot arată mai întâi că există o legătură indisociabilă între exercitarea drepturilor conferite de directivă doamnei García Ormazábal și dobândirea de către aceasta din urmă a cetățeniei britanice. **Deși definirea condițiilor de dobândire și de pierdere a cetățeniei intră în competența fiecărui stat membru, această competență trebuie exercitată cu respectarea dreptului Uniunii, iar normele naționale trebuie să respecte acest drept.**

¹ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p 56).

În continuare, **avocatul general consideră că directiva limitează în mod clar domeniul său de aplicare personal la cetățenii Uniunii care își au reședința într-un stat membru altul decât cel al cărui resortisanți sunt.**

Avocatul general concluzionează de aici că, în pofida legăturii evidente existente între exercitarea drepturilor pe care directiva le-a conferit doamnei García Ormazábal și dobândirea de către aceasta a cetățeniei britanice, situația sa juridică a fost modificată în profunzime, ca urmare a naturalizării, atât în raport cu dreptul Uniunii, cât și cu dreptul național.

Astfel, avocatul general consideră că **doamna García Ormazábal nu mai intră în domeniul de aplicare al noțiunii „destinatar” în sensul directivei. Rezultă că soțul său nu poate beneficia, în temeiul directivei, de un drept de ședere derivat în statul membru al cărui cetățean este soția sa în prezent.**

Cu toate acestea, **avocatul general arată că, în temeiul articolului 21 TFUE, statele membre trebuie să permită cetățenilor Uniunii care nu sunt resortisanți ai acestora să circule și să locuiască pe teritoriul lor împreună cu soțul sau cu soția și eventual cu anumiți membri ai familiei lor care nu sunt cetățeni ai Uniunii.** Avocatul general reamintește în această privință jurisprudența Curții potrivit căreia, pentru a garanta efectul util al articolului menționat, trebuie să se aplice prin analogie dispozițiile directivei în cazul întoarcerii cetățeanului Uniunii în statul membru de origine.

În condițiile în care, alegând să fie naturalizată în statul membru gazdă (Regatul Unit), doamna García Ormazábal și-a exprimat intenția de a locui în acest stat în același mod în care ar fi determinată să locuiască în statul membru de origine, stabilind legături durabile și solide cu statul membru gazdă, avocatul general propune să se aplice prin analogie această jurisprudență în cauza de față.

În consecință, **avocatul general consideră că efectul util al drepturilor conferite de articolul 21 TFUE impune ca un cetățean al Uniunii, precum doamna García Ormazábal, să își poată continua viața de familie pe care a dus-o până atunci împreună cu soțul său, în statul membru al cărui cetățenie a dobândit-o.**

Avocatul general concluzionează că condițiile de acordare a unui drept de ședere derivat unui resortisant al unui stat non-UE, membru de familie al unui cetățean al Uniunii, nu ar trebui, în principiu, să fie mai stricte decât cele prevăzute de directivă.

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al concluziilor se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708